

hs*

ONE

1

NIGHT

Jamsai
Stand

ทดลองอ่าน

เจ้าหญิงฟูลอโรน, ไบสน เซียน

Aki ทพ

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

เจ้าหญิงฟิวเจอร์, โบนนี่ เซียน
Aki มิว

ทดลองอ่าน

เจ้าหญิงฟิวเจอร์, โบนนี่ เซียน
Aki มิว

Jamsai

ทดลองอ่าน

www.jamsai.com Jamsai

www.jamsai.com Jamsai

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

One Night Stand 1

ภัทรวุฒิเลอเฟม, ใบสน เชียง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2366-2

ภาพประกอบ Aki

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 529 บาท (2 เล่มจบ)

พินิว

กระดาษถนอมสายตา

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

วันนี้ในที่สุดแล้วคือความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวย ไม่ต้องคิดถึงอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ปลดปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามกลไกของแรงดึงดูดตามธรรมชาติ และไร้พันธะผูกพันใดๆ แต่นิยายที่ทุกท่านกำลังถืออยู่นี้ กำลังจะทำให้นิยามของคำคำนี้เปลี่ยนไปค่ะ

'One Night Stand' เป็นผลงานการเขียนสุดเข้มข้นจากปลายปากกาของเจ้าหญิงผู้เลอโฉมและไบสน ที่แท้ก็ทีมกันมามอบความสนุกแบบคาดไม่ถึงกันเลยทีเดียวค่ะ โดยเรื่องราวทั้งหมดเริ่มขึ้นในตอนที่ 'พะแพง' และ 'เกด' กำลังสานสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนอยู่กับคนแปลกหน้า พวกเขาทั้งคู่สูญเสียเพื่อนสนิทอย่าง 'ควิน' ไป ทั้งที่ควรจะจำเหตุการณ์อะไรได้บ้าง แต่ความทรงจำของพวกเขากลับหายไปช่วงหนึ่ง และต่างฝ่ายต่างพบแต่หลักฐานที่ชวนให้สงสัยกันและกันอีกต่างหาก

ใครจะเข้ามาช่วยให้พวกเขาหลุดพ้นจากวังวนของความสับสนเหล่านี้ได้ และเกิดอะไรขึ้นกับควินกันแน่ ไปร่วมหาคำตอบพร้อมกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

จุดเริ่มต้นของเซตนี้คือการคุยกับน้องอายุว่า เราชอบซีรีส์สืบสวนแนวฆาตกรรม
แซ่บๆ อย่างพวก How to get away with murder เหมือนกัน เราควรมาเขียนแนวนี้
ด้วยกันมั้ย เป็นการคุยกันเล่นๆ เมื่อนานแล้ว จู่ๆ วันหนึ่ง เราสองคนก็ได้ไปดู A simple
favor เลยกลับมาคุยกันว่า ชอบหนังเรื่องนี้มาก เนื้อเรื่องมีความสืบสวนผสมผสานกับ
ความแซ่บ และความแรง อีกอย่างที่เราตกหลุมรักเลยก็ว่าได้คือ Blake Lively นางเล่นดี
บทแซ่บ เลยคุยกันว่า อยากเขียนเรื่องที่สนุก ลึกลับซับซ้อนแบบนี้บ้างจัง คุยกัน
อยู่นานมาก จนมึ่มมม!! ออกมาเป็นเรื่องนี้ค่ะ

ใช้เวลาปั่นโครง ปั่นพล็อต คุยกันเยอะมาก บางทีถึงหกโมงเช้า ด้วยเนื้อเรื่องที่
เขียนยาก แถมยังต้องสลับกันเขียน พยายามไม่ให้เฉลยปมของอีกฝ่ายมากเกินไป
ในเรื่องตัวเอง เป็นการทำงานที่ทั้งยาก ทั้งสนุก และแปลกใหม่สำหรับเราสองคนมาก
ตอนที่ทำไปก็กังวลกันทั้งคู่ว่า เราสนุกแล้ว คนอ่านจะสนุกด้วยมั้ยนะ แต่ก็ตั้งใจ
มากจริงๆ สำหรับเซตนี้ค่ะ

ไบสน

จากใจนักเขียน

เจ้าโบบสันเล่าจุดเริ่มต้นไปแล้ว ฉันขอบอกความรู้สึกแทนนะ คือดีใจมากที่ได้มาเขียนเช็ตนี้ด้วยกัน เป็นการทำงานที่สนุกมาก ได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างจากพี่โบบสันที่เป็นไอดอลตั้งแต่สมัยประถมของเรา เป็นการทำงานที่เหนื่อย(?) แต่ก็มหาโหดมาก ๆ หนึ่งเพราะพล็อตที่ยากและท้าทายสุดๆ ปมเยอะเยอะไปหมด พยายามให้คนอ่านเดาไม่ออก อยากให้ร่วมลุ้นไปกับเราในทุกๆ ตอน (เพราะคนเขียนก็โคตรลุ้น)

เขียนเรื่องนี้จบได้คือ Achievement Unlock อย่างหนึ่งเลย เพราะจริงๆ เป็นคนชอบอ่านนิยายสืบสวนสอบสวนฆาตกรรมนะคะ แต่ไม่เคยมีโอกาสได้จับแวนนี้เต็มตัว คิดว่าถ้าเขียนเองคนเดียวก็อาจจะไม่ออกมาดีขนาดนี้ด้วย จุดนี้ต้องขอบคุณเจ้าโบบสันมากๆ ที่ช่วยกันออกไอเดียแจ่มๆ แชร่ความคิดและเทคนิคการเขียนกัน พวกเราทุ่มกันเต็มที่จริงๆ บันได้รุ่งยาวถึงสี่โมงเย็นก็ทำมาแล้ว

ความพิเศษคือ ตอนที่เขียนเล่มแรกจบแล้วกดส่งต้นฉบับไป เจ้ก็ทักมาว่ารู้เพคน้องในท้องพอดี ถือเป็นวันดี ๆ ของพวกเราเลย ยินดีด้วยอีกครั้งนะคะ รักมากๆ

สุดท้ายนี้ขอฝาก นิยายรัก (?) แนวลึกลับ สืบสวนสอบสวนของพวกเราเอาไว้ด้วยนะคะ ทุ่มเทสุดชีวิตแล้วจริงๆ ค่ะ หวังว่าจะชอบกันนะคะ :)

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1 : พะแพง

เราเป็นเพื่อนรักกัน

ว้อดก้าซอด บีบมะนาวนิดหน่อย เพลง EDM การส่งสายตาให้ใครคนหนึ่ง
ในโต๊ะถัดไปโดยไม่สนใจว่าเขามากับแฟนหรือไม่ กระโปรงสั้นจนเกือบเห็น
ชั้นในลายลูกไม้ และสุดท้ายอาจจะจบลงบนเตียง ไม่ว่าจะเพื่อนคนเดียว
หรือนอนกับใคร

เหล่านี้คือสิ่งที่ฉันคุ้นเคยเป็นอย่างดี บางครั้งก็คุ้นยิ่งกว่าความรู้ใน
ตำราเรียนเสียอีก

เรียกได้ว่ามันคือชีวิตที่เป็นปกติของฉัน

ไม่มีใครรู้ว่าในชีวิตของนักศึกษาที่ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรมากไปกว่าชีวิต
ของตัวเอง จู่ๆ จะต้องมาพบเจอกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง...จินตนาการไม่ได้
และไม่ว่าจะหาหนทางให้หลุดพ้นมันอย่างไร ก็ดูจะเป็นเรื่องที่ยากเกินไปอยู่ดี

ฉันยังถามตัวเองอยู่ว่าชีวิตที่เคยปกตินั้น เปลี่ยนแปลงไปตอนไหน

อาจจะเปลี่ยนไปตั้งแต่เช้าวันนี้ก็ได้

เช้าวันจันทร์ของคนอย่างฉันไม่ต่างอะไรจากนางฟ้าที่ตกจากสวรรค์
อย่างแรง กระแทกลงบนพื้นจนปีกหัก เมื่อคืนฉันยังเป็นสาวแช่บประจำร้าน

ที่ใครก็ต้องการเบอร์ วันนี่กลับต้องจิกหัวตัวเองให้ลูกจากหมอนให้ได้ เพราะคาบเข้าของวิชาวิจัยที่ใช้วิธีส่งงานแทนการเข็ชข้อจำเป็นต้องเข้าจริง ๆ

อาเจียนเอาทุกอย่างที่มีอยู่ในท้องออกมาให้หมดเพื่อรีเซ็ตร่างกายใหม่ ชื้อขนมปังในเซเว่นกินแบบขอไปที แล้วดบท้ายด้วยชาน้ำผึ้งมะนาวแก้เมาค้าง นี่คือสูตรที่ฉันใช้แก้สถานการณ์ยามที่รู้ตัวว่าไม่รอด...ถ้าไม่ทำ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ฉันก็นั่งหน้าวงอยู่ในห้องเรียนเรียบร้อย ขอบคุณที่โลกนี้มีนวัตกรรมอย่างคุษชั่น ดบสองสามทีตอนนั่งแท็กซี่เข้ามาก็อยู่ได้ เขียนคิ้วอีกนิด อายแซโคว์เปลือกตาก็หนอย บัดแก้มพอให้เห็นว่าหน้าไม่ซีดจนเกินไปนัก แคนี่ฉันก็รอดมาเรียนได้ อะไรนะ ถามเรื่องสระผมหรือ... หยาบคายที่สุด

"แก..."

น้ำเสียงแผ่วเบาจนแทบหายไปกับสายลม ฉันที่กำลังหาวเกือบไม่ได้ยินว่าเพื่อนสนิทพูดว่าอะไร

ฉันหันหน้าไปทางเพื่อนพลางล้วงมือเข้าไปหยิบแท่งทินสตีแดงเจือจางของ LANEIGE ขึ้นมาจากกระเป๋าสะพายสีดำใบเก่ง ตั้งใจจะเติมปากก่อนเริ่มเรียนคาบแรก แต่แล้วสีหน้าหวาดหวั่นของ 'ควีน' ก็ทำให้มือของฉันต้องหยุดชะงัก แซ่แข็งไว้ในกระเป๋าแบบนั้น

แม้กระทั่ง 'เกล' เพื่อนสาวอีกคนหนึ่งก็เงยหน้าจากจอโทรศัพท์ขึ้นมาจ้องมองควีนด้วยสายตาที่ประหลาดใจไม่แพ้กัน

เกลดูเด็กสุดในกลุ่มพวกเรา แต่ก็ถือว่าได้เปรียบที่สุด เพราะเกลสามารถแต่งตัวได้หลายแบบ ทั้งแบบน่ารักยามที่มามหาวิทยาลัยก็ได้ หรือจะเป็นแบบเปรี้ยวแสบยามที่ไปท่องราตรีด้วยกันก็ได้ เกลมักจะทำผมลอนม้วน ๆ ลुकดูเป็นคุณหนูเรียบหรูไฮโซ ตรงข้ามกับฉันโดยสิ้นเชิง

ควีนกับเกลเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่มัธยมแล้ว ส่วนฉันเพิ่งเจอสองคนนั้นเมื่อตอนเรียนมหาวิทยาลัยไม่นานนี่เอง ถึงอย่างนั้น พวกเราสามคนก็ตัวติดกันมาก ชนิดที่ถ้าเห็นฉันที่ไหนต้องเห็นควีนที่นั่น แต่ถ้าเห็นเกลที่ไหนอาจจะไม่เห็นฉันก็ได้นะ

ควีนดูเฉยเมียดปกติตั้งแต่ตอนที่เราเจอกันหน้าห้องเรียนแล้ว แต่เพราะ

ฉันเอาแต่กระดกชาน้ำผึ้งมะนาวแก้วมาแฉกเมื่อคืน เลยไม่ได้สนใจเธอมาก ผมบลอนด์มีวอลลอนของควีนตกปรกกลงมาปิดแก้มเล็กน้อยเมื่อเธอก็หันมาสบตาฉันที่เคยศดใส มีชาวอมชมพู่เนียนที่ฉันเคยอีกจกค่อยๆ ซีดจางจนเหมือนจู่ๆ เธอก็เป็นโรคร้ายขึ้นมา

"อะไร" ฉันที่ใครๆ ต่างก็บอกว่าพูดจาห้วนอยู่แล้ว ยิ่งพูดห้วนจนเหมือนดูเพื่อน แต่จริงๆ นั่นคือคำถาม

ควีนยิ้มปาก กลืนน้ำลายจนดูเหมือนจะกลืนก่อนจะอื่นเสียมากกว่า แล้วจู่ๆ ดวงตากลมใสสีน้ำตาลอ่อนนั้นก็เงยขึ้นมาสบตาฉันกับเกล "ฉันอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้แล้ว"

ปกติแล้วคาบเรียนวิจัยจะต้องเรียนในห้องเลกเชอร์ แต่บางครั้งเราก็ต้องมาเรียนภาคปฏิบัติเพื่อใช้โปรแกรมทำวิจัย จึงย้ายมาเรียนที่ห้องคอมพิวเตอร์ที่แอร์หนาวชนิดแซ่ดศพคนไม่เนาได้ อีกทั้งห้องยังกว้างใหญ่ นักศึกษาแต่ละคนนั่งห่างกันไปจนแทบไม่มีใครได้ยินบทสนทนาของเอา

น้ำเสียงควีนสั้นจนฉันนึกว่าเธอหนาว แต่เปล่าเลย เธอกำลังกลัว กลัวที่จะพูดมันออกมา

"ทำไม มีอะไรเธอควีน" เกลเอ่ยถามด้วยเสียงที่นุ่มนวลและเป็นมิตรกว่าฉันมาก

"ฉัน...ฉันอยู่ที่นี้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ฉันต้องหนีไปที่อื่น" ควีนหลับตาแน่นเหมือนเพิ่งพูดเรื่องที่ยากยิ่งออกมา

ควีนคือชื่อที่ตั้งมาเพื่อผู้หญิงคนนี้โดยเฉพาะ เธอมีใบหน้าสวยเฉี่ยวดวงตาโตเรียวยาว ยามที่จ้องมองใคร ถ้าอีกฝ่ายไม่ละสายไปตรงนั้นก็ต้องรู้สึกตกอยู่ในอำนาจจนยากจะกล้าสบตาตอบด้วย จมูกโด่งแบบที่ผู้หญิงส่วนใหญ่จะนารูปไปให้หมอศัลยกรรมดูเป็นเรเฟอเรนซ์ ใบหน้าว่าสวยแล้วหุ่นเธอก็ดูดีไม่แพ้กัน ไม่ว่าจะป็นชุดนักศึกษาหรือชุดธรรมดา...หรือแม้ว่าจะไม่ได้ใส่ชุดอะไรเลยก็ตาม

คุณลักษณะภายนอกที่บ่งบอกว่าผู้หญิงคนนี้สวยมาก คงไม่สามารถทำให้คนเราเหมาะสมกับชื่อ 'ควีน' ได้ถ้าเราไม่ใช่ราชาจริงๆ

แต่ควีนเหมาะสมแล้วที่จะชื่อควีน

ตามปกติแล้ว ท่าทางที่หวาดหวั่นแบบนั้นของควีนมักทำให้ฉันลึงเล เพื่อนสนิทคนนี้มีกลิ่นล่อเล่นกับความรู้สึกคนอื่นเสมอ บางครั้งเธอก็หัวเราะขึ้นมา ขำขันในสีหน้าที่ตึงกลัวของฉันหลังจากเพิ่งพูดอะไรที่น่ากลัวสุดๆ ออกมา ควีนชอบที่จะมองสีหน้าตกใจของคนอื่น และแม้ว่าอาจจะทำให้ฉันโกรธบ้าง แต่ฉันก็ให้อภัยที่เพื่อนมีนิสัยขี้เล่นเกินไปหน่อย

แต่ครั้งนี้คงไม่เป็นแบบนี้ ท่าทางของควีนดูเหมือนจะกลัวอะไรบางอย่างจริงๆ แต่วาทที่สบตาฉันบอกให้รู้ว่าเรื่องที่พูดเป็นเรื่องจริงแค่ไหน

"แกพูดอะไรของแกวะเนี่ย" ฉันที่เริ่มหงุดหงิดขึ้นเสียงขึ้นมามีเล็กน้อย

"ถ้าวันหนึ่งฉันหายไป...พวกแกจะตามหาฉันมั๊ย" สาวผมทองเอ่ยถามแทนคำตอบ และสายตาที่ปรายมาทางฉันสลับกับเกลก็ทำเอาหายใจไม่ทั่วท้อง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแอลกอฮอล์ที่ยังตกค้างในร่างกาย หรือเพราะสายตาคู่นั้นที่มันทำให้ฉันอึดอัด หายใจไม่ออกขึ้นมา

"แกจะไปไหน" เกลถามกลับ มันเป็นเรื่องที่ฉันอยากรู้เหมือนกัน

"พวกแกจะตามหาฉันมั๊ย...ก็เราเป็นเพื่อนรักกัน"

ไม่มีคำตอบ มีแต่คำถามอีกครั้ง ฉันสบตากับเกลในทันทีอย่างไม่ตั้งใจ แต่เหมือนเราอ่านใจของอีกฝ่ายได้ ในใจฉันมีแต่คำถามมากกว่าคำตอบเสียอีก

"ถ้าแกหายไป ก็ต้องแจ้งความปะวะ" ฉันตอบไปอย่างไม่คิดอะไร แต่คิ้วเริ่มขมวดเข้าหากันแน่นกว่าเดิม

"และพวกฉันนี่แหละ คนไปแจ้ง"

ควีนอมยิ้มขึ้นมา อยยิ้มให้กับตัวเอง "ฉันจะบอกพวกแกว่าไม่ต้องตามหอรกนะ เพราะถ้าฉันหายไปจริงๆ แสดงว่า...ฉันมีอีกหนึ่งชีวิตที่..."

เสียงประตูห้องเรียนดังขึ้น แล้วอาจารย์สุพลก็เดินเข้ามาพร้อมด้วยเอกสารการสอนในวันนี้ ฉันกับเกลหันไปมองอาจารย์พร้อมกัน ก่อนจะเบือนหน้ากลับมายังควีนเช่นเดิม

"เมื่อก็พูดอะไรนะ" เกลถามแทนฉันอีกครั้ง คลับคล้ายคลับคลาว่าควีนพูดถึงอีกหนึ่งชีวิต...

แล้วจู่ๆ ควีนที่ก้มหน้าลงจนผมปรกปิดใบหน้าก็ตัวสั่นขึ้นมา เกลรีบ

จับไหล่เพื่อนสนิท พลิ้วสาวสวยผมทองก็เงยหน้าขึ้นฉีกยิ้มกว้าง หัวเราะลั่น

"โอ๊ย ฮ่าๆๆ หน้าพวกแกโคตรฮาเลย ซีดเป็นเผือกต้มเลยนะ จำไม่ได้หรอกอะ วันนี้วันเอพริลฟูลส์ไง Happy April Fool's Day นะจ๊ะ" แล้วครีวก็หัวเราะต่อไป ทั้งที่ฉันและเกลยังคงค้างนั่งอยู่กับที่ เราสองคนลอบมองหน้ากันอีกครั้ง ทั้งที่ฉันไม่ได้สนิทกับเกลเท่าไรหรอก แต่เมื่อเราตกอยู่ในฐานะเหยื่อของครีวด้วยกันทั้งคู่ จึงจำเป็นต้องสำรวจอีกฝ่ายว่าคิดเห็นยังไง

"เกล แกจะร้องไห้แล้วอะ อีพะแพง แกก็เหมือนกัน ฉันล่ะอยากถ่ายรูปเก็บไว้ โคตรตลก"

ฉันหันไปมองปฏิทินบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ เห็นเลข 1 ตัวโตๆ ของเดือน April แล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ลืมคิดเรื่องนี้ไปเสียสนิทเลย เมื่อคืนดีใจในผ้าก็เตือนแล้วแท้ๆ ว่าวันนี้ระวังโดนหลอก สงสัยจะเมาค้างจนลืม

"สรุปว่าไม่ได้มีอะไรน่ากลัวหรอก ไซ้มี๊ย" เกลที่ยังไม่แน่ใจถามขึ้น ต่างจากฉันที่ก่อกลตามองบนเอือมระอาไปแล้ว

"ก็ไชนะสิ เลิกแอบใส่ลึกลับทีเถอะ 'ไอ้ครีวมันก็แค่หลอกเราเท่านั้นแหละ' ฉันที่หงุดหงิดเลยพาลไปลงกับเกลแทน อีกฝ่ายเลยเงยบไป

"วันโกหกโง่งจะ ฉันก็แค่อยากหามุกใหม่ไม่ให้ซ้ำกับปีที่แล้ว พวกแกจะได้จับไม่ได้" ฉันจำไม่ได้แล้วว่ามุกเห่ๆ ของครีวปีที่แล้วคืออะไร แต่จำความรู้สึกที่ตัวเองถูกหลอกได้ ความรู้สึกที่ตัวเองตัวหดเล็กลงและเห็นคำว่า 'โง่ง' ใหญ่เท่าอาคารเรียน

"เฮ้อ อีนี่" ฉันเปรยไปแค่นั้น ครีวจะต่อว่าอะไรมาก ยังไงครีวก็ไม่เปลี่ยน และก็เป็นอย่างที่คิด เพื่อนสาวยักษ์ไหลเอียงไบนหน้าซบกับไหล่ตัวเอง อดยิ้มจนเห็นลึกลับสบจนแก้มขาว เหมือนเป็นนัยว่า...ก็ไม่มีลึกลับ

"ฉันก็ว่าแล้ว อย่างแกจะหนีไปไหนทำไม เป็นครีวมันก็ดีจะตายแล้วนี่" ฉันพูดแค่นั้น แล้วจึงเปิดโปรแกรมขึ้นมาเตรียมตัวทำงานตามที่อาจารย์สั่งไว้บนโปรเจ็กเตอร์

ครีวเสียบอยู่นานจนฉันนึกว่าเธอไม่สนใจไปแล้ว แต่ที่ไหนได้ เพื่อนสาวของฉันกลับนั่งนิ่ง ดวงตาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างด้านนอก

"อ้อ เป็นครีวมันก็ดีจะตายแล้วนี่เนอะ" ครีวพูดเหมือนบอกตัวเอง

มากกว่า แต่ตอนนั้นฉันมีแต่สนใจงาน เลยไม่ได้ใส่ใจในสิ่งที่เพื่อนพูดมากนัก ไม่รู้เลยว่ามันคือสัญญาอะไร ไม่รู้สักนิดว่าเพื่อนสนิทคิดอะไรอยู่ คิดดูอีกทีแล้ว ฉันอาจจะเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้เกิดเรื่องราวมากมายทั้งหมดนี้ โดยที่ฉันไม่รู้ตัวก็ได้

"ทุกคน ทำจากโปรเจกต์ตัวเดิมที่ผมสั่งเมื่อครั้งที่แล้วนะ" อาจารย์สุพล เอ่ยขึ้น แล้วฉันก็ต้องหยิบแฟลชไดรฟ์ในกระเป๋าออกมา เหลือบไปเห็นครีวินแกะแฟลชไดรฟ์กำลังไขข้อมือที่คล้องข้อมือเธออยู่ ตัวสายเป็นสีดำดูเจี๊ยวดี ไม่น้อย ครีวินมักจะใส่กำไลอันนี้ร่วมกับกำไลข้อมือสายสีดำอีกหลายเส้น เลยดูเข้ากันดี ฉันคิดว่าจะไปหาแบบนี้มาใช้บ้างสักอัน

แต่สายตาของครีวินกลับทำให้ฉันต้องหยุดมอง แม้จะจับจ้องไปยังหน้าจอคอมพิวเตอร์ แต่ฉันไม่ได้รู้สึกว่ครีวินกำลังคิดเรื่องงานเลย ยอมรับเลยว่าแม้กระทั่งตอนที่ทำหน้าที่หน้าเหม่อหรือครุ่นคิด ครีวินก็ยังสวยมากอยู่ดี และถึงแม้เรื่องที่พูดเมื่อทีจะเป็นเรื่องโกหก แต่ในใจของฉันกลับรู้สึกนิดๆ ว่ามีเสียวหนึ่งทีครีวินคิดแบบนั้นจริงๆ

จนเมื่อเพื่อนสาวหันหน้ามาหาฉันนั่นแหละ

"งานรอบนี้ยากจังเลยอะ แกทำให้ฉันเหนื่อยนะ เตียวฉันซื้อทินต์อันใหม่ให้" ฉันถึงได้รู้สึกว่าเป็นห่วงเธอไปก็เท่านั้น ยังไงครีวินก็คงไม่ไปไหนหรอก จะไปไหนทำไม เป็นครีวินมันก็ดีจะตายแล้วนี่นา

An honest enemy is better than a best friend who lies.

—— Vandi Tanko

ศัตรูที่ซื่อสัตย์ ก็ยังดีกว่าเพื่อนรักที่โกหก

ฉันเคยคิดว่าการได้มีใครสักคนที่เป็นเพื่อนสนิท คงทำให้ชีวิตมหาวิทยาลัยสนุกได้ไม่ยาก แต่การได้ก้าวเข้ามาเป็นเพื่อนสนิทของครีวินคือสิ่งที่เกินกว่าที่คิดไว้มาก พวกเขาสนุกด้วยกัน สนุกจริงๆ อย่างที่ฉันคิดว่าฉันคบกับใครก็คงไม่สนุกเท่านี้

แต่พูดตามตรงเลยว่าความสนุกนั้น มันก็ต้องแลกมาด้วยความรู้สึก

หลายสิ่งอย่างเช่นกัน

"โอ๊ย จบแล้วสักที พวกแกมีเรียนต่อใช่ไหม จันฉันกลับก่อนนะ" ฉันทลุกขึ้นยืนแล้วบิดขี้เกียจ ทันทีที่ส่งงานครบทุกอย่างแล้ว ต้องทำให้ควีนด้วย ทำให้ตัวเองด้วย เลยเปลืองพลังงานฉันไปมากโข อยากรกลับไปนอนสักตื่นหนึ่ง

"ของพวกเราไม่มีแล้ว อาจารย์เพิ่งส่งเมลมาบอกว่าแคนเชิลคลาส" เกลที่เพิ่งบิดอีเมลไปเปรยบอกฉันพลางเก็บของลงกระเป๋ာ ต่างจากควีนที่เอาแต่นั่งกดโทรศัพท์มานานมากแล้ว ตั้งแต่ตอนที่โยนงานให้ฉันทำ

"พะแพง วันนี้ที่ Hype ทองหล่อมี Ladies Night ด้วยอะ" นิ้วเรียวกับเล็บอะคริลิกสีแดงยื่นโทรศัพท์มาให้ฉันดูหน้าจอ เพราะรู้ว่าฉันตื่นเดินกับอะไรแบบนี้เป็นที่สุด

แต่ต้องไม่ใช่กับวันที่เมาค่างแบบนี้สิ

พอเห็นฉันทำหน้าปุ่เลียน ควีนก็หรีตามองเหมือนกำลังลองใจฉันอยู่

"พี่ต่อมเจ้าของร้านเพิ่งหักมาชวนฉัน ไปด้วยกันสิ กินฟรีนะ"

"แต่ฉันเพิ่งอ้วกไปหมดพุงเมื่อเช้าเองนะ" ถึงจะพูดไปแบบนี้ แต่อีกใจก็เสียดายไม่น้อย ควีนไปร้านนี้บ่อยจนสนิทกับเจ้าของร้าน ฉันชอบเพลงร้านนี้ วงดนตรีสดก็ใช้ได้ บรรยากาศในร้านก็ดี ถ้าดื่มฟรียิ่งนำไปใหญ่

"คนอย่างพะแพง เมาเจ็ดคืนติดยังทำมาแล้ว อย่ามาอ้างเรื่องนี้กับฉันเลย" ควีนหัวเราะในลำคอ ทำเอาฉันชะงักไปนิดหน่อย คิดในใจว่ามันเกี่ยวกันที่ไหนล่ะ วันนี้ฉันก็แค่เหนื่อย อยากรนอน แต่ร้านจะเถียงต่อแล้ว ยังไงควีนก็ต้องลากฉันไปอยู่ดี

"โอเค แต่ขอกลับเร็วหน่อยนะ ่วง" พูดไปฉันแหละ รู้ดีว่าคนอย่างควีน ถ้าตัวเองยังไม่กลับคนอื่นก็ห้ามกลับ

"ฉันอาจจะขอผ่านนะ" เกลลุกขึ้นสะพายกระเป๋า ทำเอาควีนมูมปาก กระตุกไปเล็กน้อย

"โอ๊ะโอ้ กลัวคุณแฟนจะว่าเธอ" ควีนยกมือขึ้นแตะปากด้วยท่าทางกระตะตะที่เจ้าตัวตั้งใจทำ ที่นั่งไขว่ห้างอยู่ กระดิกเท้าตัวเองไปมา

มีวูบหนึ่งที่สีหน้าเกลไม่คอยพอใจ ควีนคงไม่ทันเห็น แต่ฉันเห็น

"ทอยเขาไม่ได้หวงฉันขนาดนั้นหรอก"

"ฉันก็ไปสิ ถ้าไม่ได้กลัวทอยจริงๆ" พอเห็นควีนทำแบบนี้ ฉันเลยยืนมองมวยคู้ที่แทน สนุกดีเหมือนกันนะ

เกลย่นคิดว่าเหมือนจะถามว่ามันเกี่ยวกันตรงไหน แต่หลังจากไตร่ตรองดูแล้วว่าถ้าคนอย่างควีนอยากให้เราทำอะไร เป็นเรื่องยากเหลือเกินที่เราจะปฏิเสธ ควีนจะมีกลเม็ดไม้ตายมาดักทางเราได้ในท้ายที่สุดทุกครั้ง ไม่ว่าจะหาเหตุผลกลใดมาได้ก็ถึงกลับ มันจะกลายเป็นเพียงคำพูดที่ลอยหายไป ในท้ายที่สุด

"ไปเถอะนะเกล เดี่ยวเราไปแต่งตัวที่บ้านแก่กัน ฉันกะจะนอนดูซีรีส์สักตอนด้วย" ควีนพูดเองเออเองจนเหมือนเป็นเจ้าของบ้านแล้วลุกขึ้นยืนเป็นอันจบการสนทนา ไม่ว่าจะเกลจะตอบอะไร แต่ดูเหมือนมันก็จะกลายเป็นการตอบตกลงไปแล้ว

ฉันนึกเสียดายไออุ่นบนที่นอนที่ตั้งใจจะกลับไปนอนขึ้นมา แต่ก็คิดได้ว่าแอบไปงีบที่บ้านเกลสักพักก็ได้ บ้านเกลเป็นบ้านหลังใหญ่ตามฐานะของสาวเจ้านั้นแหละ แค่ห้องรับแขกที่บ้านก็ใหญ่กว่าห้องพักในหอฉันแล้ว ไปพักที่นั่นก่อนก็น่าจะพอได้

เราสามคนเลยเดินออกมาจากห้องคอมพิวเตอร์ พูดคุยกันถึงเรื่องซีรีส์ที่ควีนดูค้างไว้ สิ่งหนึ่งที่พวกเราสามคนเหมือนกันตั้งแต่แรกคือการเป็นคอหนังคอซีรีส์ มันเลยทำให้มีเรื่องพูดคุยได้ไม่รู้จักจบ ควีนโบกมือเป็นสัญญาณให้เราเลี้ยวเข้าห้องน้ำทางขวาของอาคารก่อนไปลงลิฟต์ ฉันเดินตามไปพลางคิดว่าต้องกลับไปเอากระเป๋าเครื่องสำอางที่ห่อก่อนไปบ้านเกลดีมัย เพราะฉันก็ไม่ได้รู้สึกสนิทกับเกลมากพอที่จะขอยืมรองพื้นกับแป้งพัฟใช้ได้ ห้องน้ำฝั่งนี้ไม่ค่อยมีใครมาใช้งาน ตอนนี่เลยมีแค่พวกเราสามคน เกลเข้าไปห้องแยก ส่วนควีนเข้าอีกห้อง ในขณะที่ฉันกำลังสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองในกระจก เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น พอเห็นว่าเป็นชื่อใครโซวบนหน้าจอก็รีบปิดเสียงแล้วเดินออกจากห้องน้ำมา

ฉันเดินมาริมระเบียง ไกลจากห้องน้ำออกมาหน่อย แล้วกดรับโทรศัพท์อย่างไม่สบอารมณ์เท่าไรหรอก

"ว่าไงอาร์เจ"

"บี" เสียงปลายสายทำเอาฉันอยากจะทำตัวตรงนี้ "คืนนี้บีไป Hype เหมอ"

"รู้ได้ไง" ฉันย่นคิ้ว เพิ่งตกลงกันเมื่อสักครู่นี้

"ก็เมื่อคืนเราไป Hype มา และพี่ต่อมก็บอกว่าคืนนี้จะไปคืนนี้"

ฉันกะพริบตาทบทวนสิ่งที่เพิ่งได้ยิน เมื่อคืน... นั่นก็หมายความว่าคืนตั้งใจจะไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ไม่ใช่ว่าพี่ต่อมเพิ่งมาชวนวันนี้อย่างที่บอก

"ให้เราไปรับนะ เราอยากไปกับบี"

"ไม่ต้อง ถ้าฉันไปกับคืนก็แปลว่าฉันไปกับคืนไง จะมารับทำไม"

"ก็รับทั้งบีทั้งคืนไง" อีกฝ่ายยังไม่ลดละ ไม่นั่นใจเลยว่าระหว่างถนนยางมะตอยกับหน้าผานี้ อะไรหนากว่ากัน

"ไม่จำเป็น พวกฉันมีเท้า เดินไปเองได้ แค่นั้นนะ" ฉันกดตัดสายอย่างหงุดหงิด อาร์เจยังคงโทรกลับมามากครั้ง ฉันรีบกดปิดเสียง เดินก้มหน้าจุ่มมองโทรศัพท์ตรงไปยังห้องน้ำเพื่อจะบ่นกับคืนว่าอาร์เจดันรู้เรื่องนี้แล้ว ต้องตามฉันไปที่ผับคืนนี้แน่ๆ

เพราะไม่ได้เงยหน้ามองเลยไม่ทันเห็นใครบางคนที่กำลังเดินออกจากห้องน้ำชายมา เห็นแค่อะไรบางอย่าง ตรงหน้า พอเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าก็เลยชนเข้ากับไหล่ของอีกฝ่ายเข้าอย่างจัง

"อ๊ย ขอโทษค่ะ เบรกไม่ทัน" ด้วยความที่ยังไม่ได้มองให้ชัดๆ ว่าเป็นใครเลยขอโทษไปอย่างนั้น ฉันคลำหน้าผากตัวเอง คิดว่าโชคดีจังที่ยังไม่ทาปาก ไม่งั้นเสื้อนักศึกษาสีขาวตัวนั้นคงเลอะรอยลิปสติกฉันแน่ๆ

"ขอโทษด้วยครับ เจ็บตรง..." เสียงนั้นขาดหายไป เมื่อเห็นว่าฉันเป็นใคร ฉันเลยเงยหน้ามองชายหนุ่มตรงหน้า พลันหายสงสัยทันที เขารีบปิดปากลง เปลี่ยนเป็นใบหน้านิ่งเฉย หรือตามองฉันเหมือนฉันเป็นหมาจรจัดสกปรกๆ สักตัว

"คืนก็ดูทางมันนะ อย่างมัวแต่ดูโทรศัพท์" น้ำเสียงแข็งดังขึ้นจนลืมไปแล้วว่าเป็นคนเดียวกันกับที่พูดขอโทษฉันเมื่อครู่นี้

ฉันอ้าปากค้าง มีงงในความคาดเดาไม่ได้ของนายคนนี้ เขาสายหน้าแข็งๆ เซ็ดหน้าใสอย่างหยิ่งใโส แล้วจึงเดินผ่านฉันไป

ฉันไม่แปลกใจในทางานี้หรอก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาทำแบบนี้กับฉัน

ก็เพราะเขาคือ...

"เอเธนส์เธอ" ควินที่เดินออกมาจากห้องน้ำเอ่ยถามขึ้น ฉันรีบหันขวับไปหาควิน คนสุดท้ายในโลกที่อยากให้อะไรอยู่กับฉันคือควิน ไหง่ฉันเป็นคนแรกที่ออกมาเจอเนี่ย

"อ้อ ใช่ ฉันเผลอชนเขานะ ไม่มีอะไรหรอก" รีบปฏิเสธไป ไม่อยากพูดอะไรยาวกว่านี้ กลัวควินจะมองว่ามีพิรุณ ฉันเดินผ่านควินเข้าไปในห้องน้ำ แต่เมื่อเห็นควินยังยืนอยู่ที่เดิมเลยอดหันไปถามไม่ได้

"เฮ้ โอเคมั้ยเนี่ย แค่นี้กัน ไม่มีอะไรหรอก"

"ไม่ได้ว่าอะไรแคเลย" ควินหมุนตัวหันมาทางฉัน ยิ้มกว้าง แต่แววตานั้นดูไม่ยิ้มตามเท่าไร

"ฉันไม่ได้คิดอะไรสักนิด เราสัญญากันแล้วไง เพื่อนกันต้องไม่แทงข้างหลังกัน"

"ยังกะจะแทงได้ แฟนเก่าแกมองฉันยังกะฉันเป็นจิ้งจกตุ๊กแก" ฉันถอนหายใจแล้วเดินนำหน้าควินเข้าห้องน้ำไป เลยไม่ได้ดูว่าควินมองตามฉันด้วยสายตาอย่างไรอยู่

"เออ แกดันไปบอกพี่ต้อมว่าฉันจะไป ใช้อารมณ์เลยรู้เรื่องเลย มันต้องตามเราไปที่ร้านคืนนี้แน่" ฉันรีบเปลี่ยนเรื่องเพราะไม่อยากพูดเรื่องเดิมต่อเกลที่ยืนล้างมืออยู่เลยหันมาถาม

"อ้าว ทำไงอะ แก้วราคาเขามากไม่ใช่รีง"

"ก็มีทางเดียว ต้องแอบหมอนั่นไง" ฉันว่า แล้วจึงเดินไปจะเข้าห้องน้ำ ห้องแรกที่เกลเพิ่งเข้าเสร็จไป ควินยังคงเงียบไม่ตอบอะไร ฉันเลยหันไปมองควินอีกครั้ง เขึกว่าเพื่อนสาวยังคงคิดอะไรอยู่อีกรีเปล่า

"ไม่เป็นไร ฉันจะเป็นไม้กั้นหมา กันแกให้เอง" ควินพูดแบบนั้น ชิกยิ้มกว้าง เหมือนบอกฉันว่าไม่ได้คิดอะไรแล้วจริงๆ

"ฝากด้วยนะคะ คุณควิน" ฉันดีดนิ้วชี้ไปทางเพื่อนสาวพร้อมขยิบตาให้ แล้วจึงผลักประตูห้องน้ำเข้าไปด้านใน

พอปิดประตูห้องน้ำเล็กแล้ว ฉันก็ถอนหายใจเอืออใหญ่ด้วยความโล่งอก เพราะเพิ่งรอดพ้นจากสายตาคับคิบของเพื่อนสนิทตัวเองมาได้

วันนี้ที่ไม่เหมือนกับวันไหน เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเหตุการณ์ที่ฉันไม่มีวันลืม
ไปตลอดชีวิต

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623662.html>